

[Frode Jakobsen.]

som skulle afgøre, om en tilbagetrækning så skulle behandles af generalforsamlingen eller ej.

Det var under de forhold, at Israel til sidst mente, at det måtte trække sig tilbage, og at det kunne trække sig tilbage, under trusler, under pres, men også under løfter, og det er derfor, at Israel har grund til at føle sig ført bag lyset i dag.

Man siger, at de fredsbevarende styrker kun kunne blive der, så længe Ægypten var enig. Hvis det da hele tiden havde været meningen, sådan som det nu fremstilles fra forskelligt hold, at Ægypten til enhver tid kunne kræve styrkerne væk, f. eks. også 14 dage senere, ja, så har der jo slet ikke været nogen mening i det hele; så har det hele været én stor komedie — for ikke at sige tragedie.

Det betyder ikke, at ikke også jeg anerkender, at det ville have været en umulig opgave i det lange løb at holde FN's styrker på ægyptisk territorium mod Ægyptens vilje. Det var jo ikke nogen straffeekspedition mod Ægypten, det var snarere en hjælp til Ægypten for at få de franske, engelske og israelske tropper ud. Men det, jeg vil hævde, er, at det burde ikke være sket over hals og hoved, men at U Thant — hvad enten han selv mener, at han havde kompetencen til det, han gjorde, eller ej — skulle have vundet en frist ved at holde på det, som Hammarskjöld i 1957 stillede i udsigt: en forhandling i det organ, der i sin tid havde besluttet styrken, nemlig FN's generalforsamling. Det ville ikke have været en fjern indvending. Det skulle ikke ske for at tvinge styrkernes forbliven igennem, men for at vinde tid, tid til en drøftelse — og en drøftelse med det formål at prøve på at finde en anden garanti for Israel i stedet for den, som man letsindigt havde givet i 1957, en anden garanti for den frie sejlads på Akababugten, som man havde lovet.

I dag står vi i en uhyre farlig situation, en situation, som let kan komme ud af

kontrol. Israel vil ikke krig. Ægypten vil vel ikke krig. Syrien vil måske ikke krig. Men de har alle tre bragt sig i en situation, hvor deres egne ord kan tage magten fra dem. Syrien har opmuntret til sabotage mod Israel, og i dag vil det ikke kunne forhindre nogle sabotørers indfald i Israel, selv om Syrien skulle ønske det. Israel ønsker ikke krig, men det har truet med den drastiske gengældelse i tilfælde af en sådan invasion, og nu kan det ikke lade være, hvis sabotagen kommer; ellers ville den anden part tro, at der nu er frit spil. Ægypten vil vel heller ikke krig; men slår Israel til med gengældelsesaktioner over for Syrien, ja, så kan Nasser ikke svinge sit løfte til Syrien, så må han starte en krig. Det er den dystre situation i dag.

FN må bære sin store skyld. Man har ikke standset uretten, mens den var lille; man har ladet den vokse, indtil den blev svær at standse, vokse igennem de mange, mange år; lige fra blokaden af Suez og Akababugten begyndte i 1951.

Jeg taler, fordi jeg føler et ansvar, et tungt medansvar. Det er jo ikke mig, der har formet Danmarks politik, men jeg har som talsmand for regeringen været med til at fordømme Israels aktion i 1956 og været med til, at Danmark sammen med USA, England, Frankrig, Canada, Norge og de mange andre søfarende nationer har stået op og forsikret Israel om vor fulde støtte til den frie sejlads. Jeg har som Danmarks repræsentant været med til at pege på FN-styrkerne som garantien for den frie sejlads. Det var de vestlige landes tale, det var generalsekretærens tale, det var næsten hele FN's tale, og på den baggrund trak Israel sig tilbage. Hvis vi så i dag ikke gør alt, hvad vi kan, for at leve op til vore egne ord af 1957, så har Israel grund til at føle sig bedraget.

Rosing: Ved denne afsluttende politiske debat vil jeg indlede mit lille indlæg med at udtrykke vor tak for den interesse og den velvilje, som tingets medlemmer og